

Arrest

nr. 133 885 van 26 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 16 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in Vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Bengalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 februari 1986. Zij treedt ook op als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, dat op 13 december 2002 geboren is.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 augustus 2009, en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 11 december 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beroep aan. Bij arrest van 10 april 2013 met nummer 100 726 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 december 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. De verzoekende partij stelde hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest van 10 oktober 2013 met nummer 111 617 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing.

Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. De verzoekende partij stelde hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest van 23 januari 2014 met nummer 117 447 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing.

Op 29 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 13 mei 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 25.04.2013.”

Op 13 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 25.04.2013.”

Op 31 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Op 10 september 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert de exceptie van gebrek aan belang aan.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatie-mogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “*moet*” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze zich niet bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat ze in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat ze in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Evenmin blijkt dit uit het administratief dossier.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Er dient te worden nagegaan of de verzoekende partij een internationale verdragsbepaling aanvoert die mogelijkermogelijk geschonden zou kunnen zijn. *In casu* voert de verzoekende partij in het verzoekschrift

de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Deze aangevoerde schendingen dienen te worden onderzocht. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Ter terechtzitting wordt op de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid gewezen. De verzoekende partij wijst erop dat haar jongste kind thans 2 maanden oud is en haar oudste kind van 12 hier naar school gaat.

Met betrekking tot voormeld artikel 6 wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met *“de hangende AANVRAGEN bij DVZ en VERZOEK-SCHRIFTEN bij de Raad”*, wijst de Raad erop dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd geen hangende aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken had. Evenmin had ze nog een hangend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is pas nadat de bestreden beslissing genomen werd, dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. Voorts laat de verzoekende partij na om in haar verzoekschrift te preciseren welke andere aanvragen bij de verwerende partij en beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog hangende waren.

In zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, door te stellen dat indien zij het land moet verlaten dit een splitsing van de familiekeren zou teweegbrengen, wijst de Raad erop dat de oudste zoon van de verzoekende partij eveneens op de bestreden beslissing vermeld staat. Tevens heeft de partner van de verzoekende partij op 13 mei 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen. Het jongste kind van de verzoekende partij staat weliswaar niet vermeld op de bestreden beslissing, daar het nog niet geboren was op het moment van de bestreden beslissing, maar niets verhindert de verzoekende partij haar kindje mee te nemen wanneer zij het land verlaat. Noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt enig element dat hieraan in de weg zou staan. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden door de bestreden beslissing van haar gezin te worden gescheiden. Bijgevolg wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen argumenten aan. De verzoekende partij toont immers niet aan dat het oudste kind geen onderwijs zouden kunnen volgen in het land van herkomst. Er zijn geen gegevens beschikbaar waaruit blijkt dat het oudste kind gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst en dat verzoekende partij en haar partner niet op de hoogte waren van het feit dat de scholing in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het oudste kind zo normaal mogelijk te laten verlopen

Waar de verzoekende partij aanvoert dat er risico's zijn bij een terugkeer naar Bangladesh omwille van het feit dat zij moslima is en haar partner hindoe is, wordt er gewezen op het arrest van 10 april 2013 met nummer 100 726 waarbij de Raad de verzoekende partij de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. In dit arrest wordt uitdrukkelijk gesteld: *“Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.”* en *“Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar hun beweerde land van herkomst, Bangladesh.”* Voorts blijkt ook uit de asielpcedure dat de partner van de verzoekende partij een gebrekkige kennis omtrent het hindoeïsme heeft. In huidige verzoekschrift brengt ze geen elementen of

een begin van bewijs bij die risico's bij een terugkeer naar Bangladesh aannemelijk maken. Ook worden er geen bewijzen voorgelegd dat de partner van de verzoekende partij effectief hindoe is.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend heeft, wijst de Raad erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend werd na de bestreden beslissing. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts werd deze aanvraag op 10 september 2014 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met haar zwangerschap, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing dit gegeven niet ter kennis van de verwerende partij gebracht heeft. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De verzoekende partij stelt dat *“ook rekening moet worden gehouden met de rechten van minderjarige kinderen, zowel uit nationale als internationale normen”*. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot bovenstaande algemene stelling. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een terugkeer naar haar land van herkomst in haren hoofde een schending van artikel 6 en 8 van het EVRM zou uitmaken.

Waar de verzoekende partij, verwijzend naar de geboorte van haar kind na het nemen van de bestreden beslissing, stelt dat ze binnen 0 dagen het grondgebied niet kan verlaten, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden daar ze voor het nemen van de bestreden beslissing niet op de hoogte was van de zwangerschap van de verzoekende partij. Daarenboven kan de verzoekende partij overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een aanvraag indienen tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten.

Het overige betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2014 is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het objectiviteitsprincipe, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Voorts stelt ze dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht en een beoordelingsfout begaan werd.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Als kritiek op het INREISVERBOD :

In het kader van een kind dat onlangs geboren werd te Brussel, is het normaal dat, zelfs al zou het naar het oorsprongland met zijn ouders teruggaan, het van nature uit interesse zal tonen, misschien van in het prille begin van haar leven, om in haar geboorteland (BELGIE) op te groeien, te studeren, te werken en op haar beurt een gezin te stichten ;

Door van meet af aan, deze humanitaire toekomstperspectieven te boycotten, door het afleveren aan de respectievelijke ouders van een INREISVERBOD – Bijlage 13sexies - (en van een BGV eveneens op datum van 13.05.2014 betekend op 19.08.2014) is dat volgens verzoekster een stap te ver : hierdoor wordt de wortel van de samenleving aangetast en kan dit een inbreuk uitmaken op het privé- en familiaal leven van verzoekster en van de andere leden van het kerngezin ;

Besluit :

-Er werd geen rekening gehouden door DVZ met alle objectieve gegevens (aanvraag tot verblijf van verzoekster zonder antwoord, geboorte in België van een kind, ...)

-noch werd er gewacht naar het resultaat van de afhandeling van de dossiers met betrekking tot medische regularisatieaanvragen gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 voor verzoekster ;

Volgens verzoekster werd geen rekening gehouden met essentiële door DVZ reeds gekende elementen, bij het uitvoeren van het BGV met een INREISVERBOD : er dient dan ook rekening te worden gehouden met een geboorte op datum van 04.09.2014 : de algemene zorgvuldigheidsnorm werd niet nageleefd ;

De onvolledige motivering en manke gegevensanalyse heeft geleid tot een gebrekkige besluitvorming, zijnde een gebrekkig en onuitvoerbaar BGV met INREISVERBOD ;”

3.1.2. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij de vaststelling dat zij in haar nota geen verweer ontwikkelt met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en gedraagt zij zich naar de wijsheid van de Raad voor wat deze beslissing betreft.

3.1.3.1. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de tweede bestreden beslissing baseert de verweerder de afgifte van een inreisverbod van drie jaar op artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden afgeleverd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat op 25 april 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

In dit verband wijst de verzoekende partij op haar onlangs geboren kind en het gegeven dat het kind van nature uit interesse zal tonen om in haar geboorteland op te groeien, te studeren, te werken en op haar beurt een gezin te stichten. Wederom wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij had meegedeeld dat ze in verwachting was van een kindje, dat in september kon geboren worden. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de wortel van de samenleving wordt aangetast door aan de ouders van een in België geboren kind een inreisverbod te geven en hieraan toevoegt dat dit een inbreuk kan uitmaken op het privé- en familiaal leven van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat de aangevoerde kritiek te dezen blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Tot slot wordt er nogmaals op gewezen dat de verwerende partij niet verweten kan worden geen rekening te hebben gehouden met de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar deze na het nemen van de bestreden beslissing ingediend werd. De bestreden beslissing werd genomen op 13 mei 2014, terwijl de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 31 juli 2014 ingediend werd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht met betrekking tot het inreisverbod wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij geen schending aantoonde van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.3.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij *in casu* geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

3.1.3.4. Er kan slechts sprake zijn van machtsafwijking wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die de verzoekende partij naar voren brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwijking.

3.1.3.5. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voren brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

3.1.3.6. In de mate dat de verzoekende partij nog de schending aanvoert van het objectiviteitsprincipe moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekende partij nalaat verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS